

ליהווא: ומציץ.
אליהו: לא מציץ... מחכה... ואף על פי שיתמהמה, בוא יבוא, בוא יבוא... מוכרח... עכשיו מוכרח... והוא, הלילית, זה ה- סימן... עכשיו צריך הרבה להתפלל, ליהווא, ולסחד... להט החרב המתהפכת, אשה של גיהנום...
ליהווא: ממי צריך לפחד, מן האשה או מן הגיהנום? תחליט.
אליהו: גם וגם... אותו דבר... יודע גלגול של מי היא? של אוכל... הגוף שלה לבן, אבל הלב - אש ושחור, אשה של גיהנום... רק צדיק יכול יכול אולי-אולי לבוא באשה של גיהנום, כי יש לו גם סוד וגם סגור-לות.
ליהווא: זנאי זקן!
אליהו: כתוב: כל הזקן מחברו יצרו גדול הימנו... אתה, חס ושלום שתודווג עם ה- זאת... חס ושלום... צדיק, אפילו הוא מו- דווג עם הלילית יכול בעבירה אפילו להביא מצווה.
אליהווא: ועם שריקה זה מצווה או עבירה? **אליהו:** גם וגם...
הנערה: (מן המקלחת, כביכול) דרלינג?
ליהווא: כן?
הנערה: אני צריך אתה.
ליהווא: אני בא, ציפור. (אל אליהו) קח מיד את המזרון שלך והסתלק לצד ההוא של הגג. (פונה בכיוון המקלחת. קולות עמו- מים של שניהם ומיד לאחר כך צחוקה הרם והמגרה של הנערה)
אליהו: קוראה אותו לרחצה, שיראה בלי כלום-כלום כל הגוף שלה... (שוב קול צחור- קה המיני והחם וקול צחוקו של ליהווא) לוואי שתמותי! לא יכול לשמוע הצחוק הזה!... (שוב קול צחוקה) בחיי שעושים זנוגים ב- מים... שריקה!
שריקה: (מלמטה) שתשחוק אתה, כלב בן כלב, שתשחוק, שומע?
אליהו: בואי ואני מספר לך מה אני רואה. **שריקה:** שתשחוק, שומע? אתה אין לך בור- שה אתה.
אליהו: טוב, אני בא אליך ומספר לך. **שריקה:** ואני זורקת אותך בלי שתי העיניים שלך, רק תבוא!
אליהווא: (חוזר) אתה עוד כאן?
אליהו: לא יכול ללכת לשמה, הלב שלי אומר לי והסימנים גם, שהוא יבוא רק לפה. **ליהווא:** והפה שלי אומר לך, שאם לא תסת- לק מיד, אבוא אני אליך ואתן לך, כמה סימנים ברוך? אז עשה מצווה ואל תביא אותי לידי עבירה. (אליהו מעביר מזונו לצד השני של הגג. חוזר, נוטל את שאר הפציו: ארגז-עץ ובקבוק. הולך) אליהו!
אליהו: מה אתה רוצה מן מני?
ליהווא: לא כלום... רק להגיד לילה טוב. **אליהו:** (בכעס) לילה טוב ומבורך.
ליהווא: ועוד משהו: שאתה לא צריך לדאוג, הוא ימצא אותך גם שם. ואם במקרה אני אפגוש אותו לפניך, אומר לו לחכות לך כמה שניות, זה יהיה פשוט והגון אם הוא יחכה לך כמה שניות, אחרי שאתה מחכה לו כל כך הרבה שנים.
אליהו: אתה מצחק עלי, חושב אני טיפש. **ליהווא:** חס ושלום, חכם אליהו, חס ושלום... עכשיו תגיד לי יפה לילה טוב ולך לישון.
אליהו: אף פעם לא ישן בלילה, אף פעם...
ליהווא: מפחד שהמשיח יבוא וימצא אותך ישן?
אליהו: גם, אבל זה לא הכל.
ליהווא: אז ספר את הכל.
אליהו: לא יכול.
ליהווא: ככה נוהגים חברים טובים?
אליהו: אסור באיסור חמור אפילו לחשוב מה שאני חושב בלילה... אני יודע מה שכו- לם אומרים: אליהו זה משוגע זה. לא יוד- עים שאליהו מפתח... מפתח שאולי באמת- באמת הוא משוגע, שאולי באמת-באמת לא יבוא, שמת המשיח, נשרף עם בית המקדש הקדוש... שכל המלחמה הזאת, כל השריפות והחניקות, היסורים והצער, בארצות הגויים וגם כאן, בירושלים הקדושה, שכל-כל המל- חמה הזאת, של עם משוגע, משוגע לגמרי- ולגמרי... שכל זה הוא מין סתם גוג-ומגוג בלי משיח, בלי כלום-כלום אחרי זה, בלי כלום.... (לוגם בשקיקה לגימזו ממושכת מבקבוק העראק שבידו) ... לא שמעת כלום- כלום ממה שהפה שלי דיבר... כלום-כלום... זה הדברים של השטן, לא של אליהו... (לר- גם לגימה נוספת) חס ושלום של אליהו, חס ושלום. (פונה שחוח-ראש לעבר מזונו, נשכב עליו ומפזם): ואף על פי שיתמהמה / בוא יבוא/ מוכרח...!

אבי פלדשטיין

חוצצת חן

ליעל בורנשטיין

שמיכתי ורדרדה
 כעור ישבנו של תינוק
 זה די מתעב: לשכב ככה
 מוגן ע"י עור של ישבן של תינוק.
 "היא

מוצצת חן בעיני" אומר מוטי
 "בן", אני אומר, "בסדר. היא מוצצת חן בעיניו
 הוא

לא יודע
 שקל העולם: נשים וגברים
 היו מסתתרים מאחורי פניה
 פשהזיפה אתה

עז היו צפרניה דומעות ובורקות

היא היתה פגלשן שאינו
 מפליג על הים הפתוח
 אלא נע הלוך וחוזר מסחרר בצועצת חוף צרה
 מפליג
 פדי לחור פסיתית
 על קצף תגלים
 ולהתקע בחול הקשה

סיפור סנטימנטלי

עודד פיינגרש

בשעה השלישית הייתי מגלגל עיניים כאחד בדחן. קרונות שחורים ריקים למחצה, רתומים לקטר נעלם ואני פט- פטתי לשכן שמימיני, עטוף מעל קטיפה ומגן מופקרות, והיינו מחליפים דעות על אותו ברנש שהתחברנו לו והוא אלינו בשעת ההפסקה של הקרונות, כשירדנו למסבאת "אחו- התכלת".
 "כל אחד שמח בחייו ותורם חלקו שלו לעורר שמחתם של אחרים, באמצעים כשרים פחות או יותר". כך אמר הוא וכיוון שהיינו שכנים לתא שלחתי למלצר שיביא בקבוק של יין ושכני לתא פתח וריבר והאוויר ניסר תרק: "אני מזיל דמ- עות מקצועי בשעות של הלחיות, ולהבדיל - שמחות של חתונות ושאר מקרים של התרוממות הרוח". כך אמר השכן שלי ותחב אצבע לנחירו. הרגשתי ששלפוחי פוקעת והלכתי מתנרד עד למיבנה האלומיניום, היכן שהאסלה היתה קשורה בחוטי ברזל. קרצפתי את הגוף במגדרת ובחלון ראיתי מצטחקת עיר, רגועה, ונתתי לעיפות לה- שטף עם המים, ושוב היצאתי בירח הנוצץ ומטיל אי-שקט על הגגות, מכה מקצות הארץ ועד קצהה.
 השלתי את מימי מבעד לחלון והרחת היתה מתוזה פירורים, עד שנשקשו בדלת וצעקו, ופרשתי ויצאתי כמין ספינה ללא עוגן ששטה ויצאתי, והשתחתי על כסא בקרון המסעדה ואדם שמנמן בבר-סטן, כהה, עינים מזרות-אימים הציע לי קופסות סיגריות.
 "בום-בום!" ירה הקטר מאי-שם וזכרתי בכלב שנלחה אלי בלכתי אל בית העבות, וכשהמלצר הגיע כדי לצוד את ההומנה הייתי צוחק לעצמי כמו שטף דם שלא נפסק.
 מולי ישבה נסיכה רוסיית, והיו לה עינים עצובות כמו לכל המהגרים בעולם. היכרתי אותה מזמן שהיתה קונה תחבושות היגייניות לנשים בבית- החרושת שלנו, והפעלים היו מתלוצצים תמיד, אלא משנתבררה קירבתה שלה למנהל הראשי היו הכל מנסים לפייס את דעתה ולטבול אותה בבושם של טוב-לב ואפילו היו נדיבים שמילאו את כובעו של הקבצן הקבוע של הרחוב. באותו יום שחגגה את יום ההולדת שלה והכל ניסו להוכיח את רוחב ליבם.
 החלון של קרון המסעדה היה מזרים ריח של שעת-ערביים והשמיים היו טורפים את האופק ובלעיים את האור והמחשבות היו עולות ונופחות נשמתם בגלוי.
 הרהרתי בזנטי. "הו, זנטי" חשבתי. "זנטי שלי, שלי" וזכרתי ביום שחזרתי מבית-העבות והיינו מכרסמים אגוזים שקנינו באוטומט של אגוזים ואחר-כך מכרסמים שוקולד שקנינו באוטומט של שוקולד והחום היה ממיס שכבה חומה ומתוקה

עדנה לבני

חברי ההנהלה

יושבים בפשוט צלים
 על אדמות שעייפו לשלכת
 מעבר לכל ופוח מקצועי
 אין יותר העלאות יבולים
 אולי בגלל הקר
 הגשם שירד
 רצוף
 אין נקיו לכל המלים
 הנופלות
 לאנשים שעפים
 בזרמים קרים ללא רוח
 מנגעים
 מקצה הארץ עד קצה

זן ערמו

בקצה השדה

השדה לא ידוע
 מאין בא איפה
 נגמר אבל בקצה
 בית השדה אינו מדבר
 עם הבית הבית אינו עונה
 ככה
 הגוף עושה טקס
 מסביב
 דבר שראיתי
 בתלום: עורבני יפה עין
 אחר כך הבית
 מצמיח אונים
 ומקשיב לעצמו
 השמים יורדים לקצה השדה
 ולעסם עשב
 מי שנקנס לבית
 דרך האננים
 ואחר שעה קלה
 מוצא עצמו
 ערם בתוך מרקקת רופא השנים
 לופת בענג נשגב
 את שרשי שניו

כמה צבעים

הפרחים הסגלים והפרחים הפתמים
 והמבדיל ביניהם
 בהחליק המבט מהפתם
 לסגל
 ואל זהב הבירה
 בקפה
 נרקמת משמעות
 מלבנות השד לצמות
 אדם כפסמה
 מקף סלסולי שער זהב
 וצולל מתחת לצבעים
 מאחרי האדם
 העמק ביותר
 שומעים את המשמעות גונחת
 ורומסים אותה
 דחקים אותה
 עד שמתודה וריקה
 כמה ריק בקחל
 אפשר להיות
 על הדשא
 קח אותי קח אותי

